

Meşrutiyetten beri haklar ve hürriyetler, seçkinlerce dozajı ayaklanarak halka ufak dilimler halinde hediye edilmiştir. Demokratik bir mücadele söz konusu olmamıştır. Verilen haklar zaman, zaman geri alınmıştır. Bu husus her seferinde halk ve aydınlarca coşkuyla karşılanmıştır. Oligarşi tekelci ve seçkin yapıyı, halkın olgunlaşmadığı bahanesiyle hep savunmuştur. Halkı da kısmen buna inandırarak apolitik bir toplum oluşturmuştur.

Politikacı da tekelci olmuş, seçkinler ve bürokratlarla beraber egemenliği kullanmış, halkla paylaşımı hiç düşünmemiştir.

Genel parlamentoyu seçen halk yerel parlamentoları seçemezmiş bunun mantığı yoktur. Egemenliği tek taraflı olarak kullanan oligarşinin bunu halk ile bölüşmeyi istememesi normaldir. Bu durumda "egemenlik ulusundur" sözü vecize olarak kalmıştır.

Halk; haklarını kullanmak ve tavır koymak konusunda devlet baskısı, yetişme tarzı ve sistem dolayısıyla yetersiz kalmıştır.

Bu güne kadar hükümet programları ve kalkınma planlarında desantralizyon her zaman yer almış fakat bu konuda bir arpa boyu mesafe alınamamıştır. Hep aksi gelişmeler izlenmiştir.

İdari reformu üç grup engellemektedir

Merkezdeki Politikacı:

Merkezdeki politikacı, kendisine rakip gördüğü yerel politikacıya yetkilerini devretmeye yanaşmamaktadır. Halkın her konuda hizmet için Başkente gelmesini bu konudaki tüm şikayetlerine rağmen istemektedir. Taşradaki politikacı da bu günkü halk önünde sorumsuz, yetkisiz yetkili konumundan memnundur.

İdari reform olarak takdim edilen kanun il genel meclisi ödeneklerini artırmaktan ve önceki kanunun adını değiştirmekten başka bir yenilik getirmemiştir.

Asker-Sivil Bürokratı:

Tanzimat geleneğiyle Devleti sahiplenen ve halkı olgunlaşmamış, rüştünü isbat etmemiş kabul eden bürokrat; vesayetçi, devletçi ve tekelci tutumuyla tek taraflı kullanageldiği egemenliği halka devretmeye niyetli değildir. Halk rüştünü ne zaman isbat edecektir? Halkın yönetime katılması için herkesin üniversite eğitimi mi görmemesi lazım?

Bürokratin kendisi hiç hata yapmadığı için halkın hata yapmasına gönlü razı olmamaktadır.

Demokrasi; hedef değil bir yaşama biçimidir, halka hata yapma imkanı vererek, deneme-yanılma yoluyla yaşama geçer. Suya atlamadan yüzmenin mümkün olmayacağı gibi, düşüp-kalkmadan da bisiklet binilmez. Demokrasiyi ertelemenin sonu asla yoktur.

Demokrasiye cumhuriyetle beraber başlasaydık bu gün deneyim ve birikimimiz başka olacak, sorunlarımızın çoğu çözümlenmiş olacaktır.

Halktan kopuk Seçkinci Aydın:

Resmi aydın katılmalı yönetimde, savunduğu resmi ideoloji tehlikeye girer

düşüncesindedir. Halka rağmen halk için yaklaşımı içerisindeki seçkinci kesim, 1950 öncesi "hasso-memo, kıçı yamalı başı kasketli" edebiyatı yerine halkın henüz olgunlaşmadığı ve bu nedenle Batı ölçüsündeki yönetime katılamayacağını savunur. Halbuki "ilericiyim" diyenlerin insan hakları ve demokrasiyi herkesten fazla savunmaları gerekir. "Yeter artık söz milletindir" diyenler de şimdi olduğu gibi-merkeziyetçilikten kurtulamamışlardır.

Kalın sağlıcakla!